

NO GRĒKU ATZĪŠANAS LĪDZ PATIESAM MIERAM

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Dan 9., Jer 25:11, 12, 29:10; 2ķēn 19:15–19; Mt 5:16; Jēk 5:16.

ATMIŅAS PANTS:

“Ak, Kungs, paklausī! Ak, Kungs, piedod! Ak, Kungs, ņem vērā, dari to un nekavējies Sevis paša dēļ, mans Dievs! Jo Tava pilsēta un Tava tauta – abas ir nosauktas pēc Tava Vārda” (Dan 9:19).

Daniēla 9. nodaļa satur vienu no izcilākajām Bībeles lūgšanām. Savas dzīves izšķirošākajos brīžos Daniēls lūdza Dievu, lai tiktu galā ar izaicinājumu, kas ir viņa priekšā. Kad Daniēls un viņa kolēģi gandrīz tika nogalināti pagānu ķēniņa noslēpumainā sapņa dēļ, pravietis iet pie Dieva lūgšanā (Dan 2. nodaļa). Un, kad ķēniņa dekrēts aizliedz pielūgt citus dievus, kā tikai ķēniņu, Daniēls turpina pienest savas ikdienas lūgšanas ar skatu uz Jeruzālemi (Dan 6. nodaļa). Tāpēc, pārdomājot lūgšanu Dan 9. nodaļā, atcerēsimies, ka pravieti lielā mērā ietekmē atklāsme par 2300 vakariem un rītiem. Lai gan pravietojuma vispārējās kontūras tika izskaidrotas, Daniēls nespēj saprast laika periodu, ko dialogā atklāj divas Debesu būtnes: “Līdz divi tūkstoši trīs simti vakariem un rītiem, tad svētnīca tiks atkal atzīta par taisnu” (Dan 8:14). Tikai tagad, 9. nodaļā, pravietim tiek dota lielāka gaisma, un šoreiz arī kā atbilde uz nopietnu lūgšanu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 7. martā.

Dieva Vārda galvenā loma

Izlasi Dan 9:1, 2. Daniēls saka, ka viņš “Dieva Vārdā” ir sapratis pravietojumu, ko tik cītīgi bija pētījis. Kādu Bībeles grāmatu vai grāmatas viņš šeit piemin? _____

Aplūkojot šo lūgšanu, kļūst skaidrs, ka tā ir radusies dziļā Dieva Vārda pētījumā, ko Viņš bija atklājis Mozum un praviešiem. Uzzinājis no Jeremijas ruļļa, ka šis gūstniecības periods ilgs 70 gadus (sk. Jer 25:11, 12, Jer 29:10), Daniēls saprot, cik svarīgs ir konkrētais vēsturiskais mirklis, kurā viņš dzīvo.

Paturēsim prātā, ka Daniēls pienes šo lūgšanu 539. gadā pr. Kr., kad Persijas impērija aizstāj Babiloniju. Tātad gandrīz 70 gadi bija pagājuši, kopš Nebukadnēcars bija iekarojis Jeruzālemi un iznīcinājis templi. Tāpēc saskaņā ar Jeremijas pravietojumu Dieva ļaudīm drīz jāatgriežas dzimtenē. Uzticoties Dieva Vārdam, Daniēls saprot, ka viņa tautai notiks kaut kas nozīmīgs un ka tieši tā, kā Dievs apsola Savā Vārdā, Babilonijas gūsts drīz beigsies un jūdi atgriezīsies mājās.

No šī Rakstu pētījuma, kas bija viņam pieejams, Daniēls arī saprot, cik nopietni ir viņa tautas grēki. Tā kā viņi bija lauzuši derību, viņi bija salauzuši savas attiecības ar Dievu. Neizbēgamas sekas tāpēc ir gūsts (3Moz 26:14–45). Tāpēc Dieva atklāsmes pētījums ir tas, kas nodrošina Daniēlam laiku izpratni un dod viņam apziņu par steidzīgu nepieciešamību lūgt Dievu par savu tautu.

Tuvojoties zemes vēstures pēdējām dienām, mums vairāk nekā jebkad agrāk ir jāpēta Dieva Vārds un jādzīvo saskaņā ar to. Tikai Raksti var nodrošināt mums autoritatīvu izskaidrojumu pasaulei, kurā mēs dzīvojam. Galu galā Raksti atklāj stāstu par lielo cīņu starp labo un ļauno un tādējādi atklāj, ka cilvēces vēsture noslēgsies ar Jaunā iznīcināšanu un Dieva mūžīgo valstību. Jo vairāk mēs pētām Rakstus, jo labāk mēs varam saprast šī brīža pasaules stāvokli un savu vietu tajā, kā arī mūsu cerības iemeslus pasaulē, kas nekādu cerību nepiedāvā.

Kā Bībele mums palīdz kaut kādā mērā saprast pasauli, kurai pašai par sevi, šķiet, nav vispār nekādas jēgas? _____

Lūgums pēc žēlastības

Izlasi Dan 9:3–19. Uz kāda pamata Daniēls izsaka savu lūgumu pēc žēlastības? _____

Mums vajadzētu īpaši atzīmēt dažus punktus šajā lūgšanā. Pirmkārt, Daniēls savā lūgšanā nekur nelūdz pēc kaut kāda izskaidrojuma nelaimēm, kas notikušas jūdu tautai. Viņš zina iemeslu. Patiešām, liela daļa lūgšanas pati par sevi sastāv no tā, ka Daniēls min šo iemeslu: “..neklusijām Tā Kunga, sava Dieva, balsi un nepildījām savās dzīves gaitās Viņa baušļus, ko Viņš mums devis caur Saviem kalpiem, praviešiem” (Dan 9:10). Pēdējā reize, kad Daniēlam bija vajadzība kaut ko saprast, bija Dan 8. nodaļas beigās, kad viņš saka, ka nesaprot atklāsmi par 2300 vakariem un rītiem (sk. Dan 8:27).

Otrs ir tas, ka šī lūgšana ir apelācija pie Dieva žēlastības, Viņa labprātības piedot Saviem ļaudīm, lai gan viņi ir grēkojuši un darījuši ļaunu. Vienā ziņā mēs šeit redzam spēcīgu ilustrāciju evaņģēlijam, grēcīgiem cilvēkiem, kam nav pašiem nekādu nopelnu, tomēr viņi meklē žēlastību, kas viņiem nepienākas, un piedošanu, ko viņi nav pelnījuši. Vai gan tā nav laba ilustrācija mūsu katra stāvoklim Dieva priekšā?

Izlasi Dan 9:18, 19. Kādus vēl iemeslus Daniēls min, lai Kungs atbildētu uz viņa lūgšanu?

Ir svarīgi pieminēt vēl vienu Daniēla lūgšanas aspektu: apelāciju pie Dieva vārda goda. Tas ir, lūgšanu nemotivē Daniēla personīgās vai viņa tautas ērtības, bet paša Dieva labums (Dan 9:17–19). Citiem vārdiem, lūgums ir jāuzklausa, jo Dieva vārds tiks pagodināts.

Izlasi 2.ķēn 19:15–19. Kā Ecehiēla lūgšana atgādina Daniēla lūgšanu? Kas Mt 5:16 teikts par to, kā arī mēs varam pagodināt Dievu? _____

Aizlūgšanu vērtība

Izlasi Dan 9:5–13. Kas nozīmīgs ir faktā, ka Daniēls atkārtu un atkārtu: “mēs” esam darījuši nepareizi, atnesot tautai tādu postu? _____

Daniēla lūgšana ir tikai viena starp citām nozīmīgām aizlūgšanām, ko satur Bībele. Šādas lūgšanas aizkustina Dieva sirdi, novēršot tiesu un atnesot atbrīvošanu no ienaidniekiem. Kad Dievs ir gatavs iznīcināt visu jūdu tautu, Mozus aizlūgšana apstādina Viņa roku (2Moz 32:7–14, 4Moz 14:10–25). Pat tad, kad smags sausums draud iznīcināt zemi, Dievs atbild uz Elijas lūgšanu un sūta lietu, lai atdzīvinātu zemi (1ķēn 18).

Lūdžot par ģimenes locekļiem, draugiem un citiem cilvēkiem vai situācijām, Dievs uzklausa mūsu lūgšanas un var iejaukties. Reizēm var būt vajadzīgs ilgāks laiks, lai lūgšana tiktu atbildēta, bet mēs varam būt pārliecināti, ka Dievs nekad neaizmirst Savu bērnu vajadzības (sk. Jer 5:16).

Šajā gadījumā Daniēls iemieso aizlūdzēja vai starpnieka lomu starp Dievu un cilvēkiem. Pētot Rakstus, praviētis saprot, cik grēcīga ir kļuvusi tauta, pārķāpjot Dieva likumu un atsakoties uz klausīt Dieva brīdinājumus. Tādējādi, atzīstot savu nožēlojamo garīgo stāvokli, Daniēls lūdz pēc dziedināšanas un piedošanas. Bet praviētis arī identificē sevi kā vienu no tautas. Dažos aspektos Daniēls ilustrē Kristus kā mūsu aizlūdzēja lomu (Jņ 17). Tomēr ir radīkāla atšķirība: Kristus ir “bez grēka” (Ebr 4:15), tāpēc Viņam nav vajadzības atzīt personīgus grēkus vai pienest upurus piedošanas saņemšanai (Ebr 7:26, 27). Toties Viņš neatkārtojamā veidā identificē sevi ar grēciniekiem: “To, kas grēka nepazīna, Viņš mūsu labā ir darījis par grēku, lai mēs Viņā kļūtu Dieva taisnība” (2kor 5:21).

“Ja jūs savāktu kopā visu, kas cilvēkā ir labs, svēts, cēls un mīlīgs, un tad pievestu šādu cilvēku Dieva eņģeļu priekšā kā daļu no cilvēka dvēseles glābšanas vai nopelna, ierosinājums tiktu noraidīts kā nodevība.” (Elena Vaita “Ticība un darbi”, 24. lpp.) Ko šie vārdi mums māca par vajadzību pēc Aizlūdzēja mūsu labā? _____

Mesijas darbs

Daniēla aizlūgšana runā par divām galvenajām raizēm: tautas grēkiem un Jeruzālemes izpostīšanu. Tādējādi Dieva atbilde ir saistīta ar šiem diviem lūgumiem. Pateicoties Mesijas darbam, tauta tiks atpestīta un svētnīca iesvētīta. Divi īpašie lūgumi tomēr tiek atbildēti tādā veidā, kas sniedzas tālāk par Daniēla tiešo vēsturisko horizontu: Mesijas darbs nāks par labu visai cilvēcei.

Izlasi Dan 9:21–27. Kāds darbs bija jāpadara 70 nedēļu periodā? Kāpēc to var izdarīt tikai Jēzus? _____

1. “Lai apgrēcība izbeigtos.” Ebreju vārds “apgrēcība” (pesha) norāda uz labprātīgu pārkāpumu, ko kāds zemāks izdara pret kādu augstāku (piem., Sak 28:24). Šis vārds ir izmantots arī Bībelē attiecībā uz atklātu nepakļaušanos Dievam no cilvēku puses (Ec 2:3). Tomēr, pateicoties Jēzus asinīm, sacelšanās pret Dievu ir apspiesta un cilvēkiem ir piedāvāts nopeln, kas nāk no Golgātas.

2. “Grēku mērs taptu pilns.” Darbības vārdam ir nozīmē “apzīmogot”, un šeit tas nozīmē, ka grēks ir piedots. Kopš krišanas cilvēce nav spējusi dzīvot pēc Dieva standarta, bet Mesija parūpēsies par mūsu neveiksmēm.

3. “Lai izpirktu un salīdzinātu pārkāpumus.” Kā Pāvils saka: “Jo visai Dieva pilnībai labpātika iemājot Viņā, lai caur Viņu un uz Viņu salīdzinātu visu, nodibinot ar Viņa krusta asinīm visu starpā mieru – gan debesis, gan virs zemes” (Kol 1:19, 20). Arī šo var īstenot tikai Jēzus.

4. “Lai panāktu mūžīgo taisnību.” Kristus ieņēma mūsu vietu pie krusta un līdz ar to apveltīja mūs ar svētīgu stāvokli būt “taisniem” ar Dievu. Tikai ticībā mēs varam saņemt šo taisnību, kas nāk no Dieva.

5. “Lai piepildītos praviešu skatījumi.” Kad Kristus upurēja Sevi pie krusta, piepildījās Vecās Derības pravietojumi, kas norādīja uz Viņa salīdzinošo darbu.

6. “Lai iesvaidītu visusvētāko.” Visusvētākais, kas šeit ir minēts, ir nevis persona, bet vieta. Tāpēc apgalvojums attiecas uz Debesu svētnīcas iesvētīšanu, Kristum uzsākot kalpošanu kā mūsu Augstajam Priesterim (Ebr 8:1).

Pravietiskais kalendārs

2300 vakaru un rītu atklāsmes beigās pravietis ir pārsteigts, jo viņš nespēj to saprast (Dan 8:27). Desmit gadus vēlāk Gabriēls nāk palīgā Daniēlam “saprast” atklāsmi (Dan 9:23). Šī vēlākā atklāsmē iedod trūkstošo informāciju un atklāj, ka Mesijas darbs ir jāpabeidz līdz septiņdesmit nedēļu perioda beigām. Saskaņā ar gada/dienas principu un paredzēto notikumu gaitu, septiņdesmit nedēļas ir jāsaprot kā 490 gadi. Šī perioda sākuma punkts ir pavēle atjaunot un no jauna uzcelt Jeruzālemi (Dan 9:25). Šo pavēli izdeva ķēniņš Artakserks 457. gadā pr. Kr. Tā ļāva jūdiem Ezras vadībā atjaunot Jeruzālemi (Ezras 7. nodaļa). Saskaņā ar Bībeles tekstu septiņdesmit nedēļas ir “nogrieztas”. Tas norāda, ka 490 gadu laika periods ir nogriezts no lielāka laika perioda, tas ir, no 2300 gadiem, kas norādīti 8. nodaļas atklāsmē. No tā izriet, ka 2300 gadiem un 490 gadiem ir viens un tas pats sākuma punkts, proti, 457. g. pr. Kr.

Septiņdesmit nedēļu pravietojums ir sadalīts trīs daļās: septiņas nedēļas, sešdesmit divas nedēļas un septiņdesmitā nedēļa.

Septiņas nedēļas (49 gadi) visdrīzāk attiecas uz laiku, kurā Jeruzāleme tiks atjaunota. Pēc šīm septiņām nedēļām būs sešdesmit divas nedēļas (434 gadi), kas vadīs līdz “svaidītajam valdniekam” (Dan 9:25). Līdz ar to 483 gadi pēc Artakserksa dekrēta, tas ir, 27. gadā, Mesija Jēzus tika kristīts un svaidīts ar Svēto Garu savai glābšanas misijai.

Septiņdesmitās nedēļas laikā notiks citi izšķiroši notikumi: (1) “Svaidītais tiks nogalināts” (Dan 2:26), kas attiecas uz Kristus nāvi. (2) Mesija “ar daudziem slēgs ciešu derību uz vienu nedēļu” (Dan 9:27). Šī ir īpaša Jēzus un apustuļu misija jūdu tautas labā. Tā notiek pēdējās “nedēļas” laikā no 27. līdz 34. gadam. (3) “Nedēļas vidū tiks atcelts kaujamaiss un ēdamais upuris” (Dan 9:27). Trīsarpus gadi pēc Viņa kristībām (tas ir, nedēļas vidū), Jēzus noved upurēšanas sistēmu līdz tās noslēgumam – tādā ziņā, ka tai vairs nav pravietiskas nozīmes – upurējot sevi kā pēdējo un pilnīgo Jaunās Derības upuri, tādējādi izvairoties no vajadzības pēc dzīvnieku upuriem. Pēdējā nedēļa 70 nedēļu pravietojumā noslēdzas 34. gadā, kad Stefans mirst mocekļa nāvē un evaņģēlija vēsts sāk aizsniegt ne tikai jūdus, bet arī pagānus.

Izlasi Dan 9:24–27. Pat tad, kad ir liela cerība un Mesijas apsoliņums, mēs lasām par vardarbību, karu, postu. Kā tas var palīdzēt mums būt pārlicinātiem, ka pat dzīves nedienā vidū cerība vēl joprojām pastāv? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Zemāk atradīsiet tabulu, kas paskaidro, kā Dan 9:24–27 pravietojums saistās ar Dan 8:14 2300 gadu pravietojumu, abiem esot kopīgam sākuma punktam. Ja mēs skaitām 457. gadus pr. Kr. (jāatceras izvītot neeksistējošo nulles gadu), jūs nonāksiet 1844. gadā vai, ja jūs izskaitīsiet atlikušos 1810 gadus no 34. gada (2300 mīnus pirmie 490 gadi), jūs nonāksiet arī pie 1844. gada. Tādējādi svētnīcas šķīstīšana Dan 8:14 notiek 1844. gadā.

Ievērojiet arī, kā 1844. gads atbilst tam, ko mēs redzējām Dan 7. un 8. nodaļā. Tas ir, tiesa Dan 7. nodaļā, kas ir tas pats, kas svētnīcas šķīstīšana Dan 8. nodaļā (sk. pēdējo divu nedēļu tēmas), notiek pēc 1260 vajāšanu gadiem (Dan 7:25) un tomēr pirms Jēzus otrās nākšanas un Viņa mūžīgās valstības nodibināšanas.

2300 dienas (2300 gadi)

<u>490 gadi</u>		<u>1810 gadi</u>	
457. g. p.m.ē.	34. g.		1844. g.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pētnieki ir pamatoti atzinuši, ka 2300 dienu pravietojums un 70 nedēļu pravietojums patiešām ir viens pravietojums. Kāpēc viņi tā saka? Kādi tev ir pierādījumi, lai pamatotu šo apgalvojumu?

2. Ko mēs varam mācīties no Daniēla aizlūgšanas, kas mums var palīdzēt mūsu pašu aizlūgšanu praksē?

3. Kristus upuris mūsu labā ir mūsu vienīgā cerība. Kāpēc tam vajadzētu palīdzēt mums būt pazemīgiem un, kas ir vēl svarīgāk, padarīt mūs mīlošākus un piedodošākus? Ko Lk 7:40–47 vēsti mums visiem?

4. Pārdomājiet, cik centrāla loma Rakstos ir Daniēla lūgšanai un viņa cerībai. Galu galā tauta tika nežēlīgi sakauta, cilvēki aizvesti gūstā, zeme izpostīta un galvaspilsēta iznīcināta. Un tomēr Daniēlam ir cerība, ka, neskatoties uz to visu, ļaudis atgriezīsies mājās. Kur viņš ir ieguvis šo cerību, ja ne Bībelē un tajā rakstītajos Dieva apsolījumos? Ko tam vajadzētu mums atklāt par cerību, kādu arī mēs varam gūt no apsolījumiem Dieva Vārdā?